

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 189 (XXXIII) — Nr. 486

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 11 mai 2021

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ACTE ALE SENATULUI			
60.	— Hotărâre referitoare la propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind prelungirea duratei protecției comunitare a soiurilor de plante pentru speciile de sparanghel și pentru grupurile de specii plante cu bulbi, plante lemnoase cu fructe mici și plante lemnoase ornamentale — COM (2021) 36 final.....	2	
61.	— Hotărâre referitoare la propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind statisticile referitoare la factorii de producție și producția agricolă, de abrogare a Regulamentelor (CE) nr. 1.165/2008, (CE) nr. 543/2009, (CE) nr. 1.185/2009 și a Directivei 96/16/CE a Consiliului — COM(2021) 37 final.....	2-3	
62.	— Hotărâre referitoare la propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului de modificare a Regulamentului (CE) nr. 138/2004 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește conturile economice regionale pentru agricultură — COM(2021) 54 final.....	3	
63.	— Hotărâre referitoare la propunerea de Directivă a Parlamentului European și a Consiliului de modificare a Directivei (UE) 2017/2.397 în ceea ce privește măsurile tranzitorii pentru recunoașterea certificatelor țărilor terțe — COM(2021) 71 final	4	
64.	— Hotărâre referitoare la Comunicarea comună către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul economic și social european și Comitetul Regiunilor — Reînnoirea parteneriatului cu Vecinătatea sudică — O nouă agendă pentru Mediterana — JOIN(2021) 2 final.....	4	
65.	— Hotărâre referitoare la Pachetul finanțe digitale: Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor — O uniune a piețelor de capital pentru cetățeni și întreprinderi — un nou plan de acțiune — COM(2020) 590 final; Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor referitoare la Strategia UE privind finanțele digitale — COM(2020) 591 final; Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor referitoare la o strategie a UE privind plățile de retail — COM(2020) 592 final; propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind piețele criptoactivelor și de modificare a Directivei (UE) 2019/1.937 — COM(2020) 593 final; propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind un regim-pilot pentru infrastructurile pieței bazate pe tehnologia registrelor distribuite — COM(2020) 594 final; propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind reziliența operațională digitală a sectorului financiar și de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1.060/2009, (UE) nr. 648/2012, (UE) nr. 600/2014 și (UE) nr. 909/2014 — COM(2020) 595 final; propunerea de Directivă a Parlamentului European și a Consiliului de modificare a Directivelor 2006/43/CE, 2009/65/CE, 2009/138/CE, 2011/61/UE, 2013/36/UE, 2014/65/UE, (UE) 2015/2.366 și (UE) 2016/2.341 — COM(2020) 596 final		5
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE			
	Decizia nr. 16 din 15 martie 2021 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)		6-15

ACTE ALE SENATULUI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

referitoare la propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind prelungirea duratei protecției comunitare a soiurilor de plante pentru speciile de sparanghel și pentru grupurile de specii plante cu bulbi, plante lemnoase cu fructe mici și plante lemnoase ornamentale — COM (2021) 36 final

În temeiul dispozițiilor art. 67 și ale art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, precum și ale Protocolului nr. 2 privind aplicarea principiilor subsidiarității și proporționalității, anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

în baza Raportului Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/79 din 14.04.2021,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Senatul României constată că propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind prelungirea duratei protecției comunitare a soiurilor de plante pentru speciile de sparanghel și pentru grupurile de specii plante cu bulbi, plante lemnoase cu fructe mici și plante lemnoase ornamentale — COM (2021) 36 final respectă principiile subsidiarității și proporționalității.

Art. 2. — Senatul României:

1. apreciază că prezentul regulament dovedește consistența interesului Comisiei pentru cercetarea aplicată;
2. consideră că măsurile dispuse sunt conforme cu necesitățile sectorului.

Art. 3. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 4 mai 2021, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE SENATULUI

ANCA DANA DRAGU

București, 4 mai 2021.

Nr. 60.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

referitoare la propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind statisticile referitoare la factorii de producție și producția agricolă, de abrogare a Regulamentelor (CE) nr. 1.165/2008, (CE) nr. 543/2009, (CE) nr. 1.185/2009 și a Directivei 96/16/CE a Consiliului — COM(2021) 37 final

În temeiul dispozițiilor art. 67 și ale art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, precum și ale Protocolului nr. 2 privind aplicarea principiilor subsidiarității și proporționalității, anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

în baza Raportului Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/84 din 15.04.2021,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Senatul României constată că propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind statisticile referitoare la factorii de producție și producția agricolă, de abrogare a Regulamentelor (CE) nr. 1.165/2008, (CE) nr. 543/2009, (CE) nr. 1.185/2009 și a Directivei 96/16/CE a Consiliului — COM (2021) 37 final respectă principiile subsidiarității și proporționalității.

Art. 2. — Senatul României:

1. apreciază că:
 - a) propunerea de regulament face parte din strategia Eurostat privind statisticile agricole pentru 2020 și anii următori și constă în două regulamente-cadru privind statisticile integrate referitoare la ferme (SIF) și, respectiv, statisticile referitoare la factorii de producție și producția agricolă (SFPPA), precum și un

regulament actualizat privind conturile economice pentru agricultură (CEA);

b) toate cele trei regulamente vor integra un domeniu de aplicare comun și vor partaja documentații tehnice și metodologice, acoperind împreună toate aspectele legate de statisticile agricole;

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 4 mai 2021, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE SENATULUI
ANCA DANA DRAGU

București, 4 mai 2021.
Nr. 61.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
SENATUL

HOTĂRÂRE

referitoare la propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului de modificare a Regulamentului (CE) nr. 138/2004 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește conturile economice regionale pentru agricultură — COM(2021) 54 final

În temeiul dispozițiilor art. 67 și ale art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, precum și ale Protocolului nr. 2 privind aplicarea principiilor subsidiarității și proporționalității, anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

în baza Raportului Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/85 din 15.04.2021,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Senatul României constată că propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului de modificare a Regulamentului (CE) nr. 138/2004 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește conturile economice regionale pentru agricultură — COM(2021) 54 final respectă principiile subsidiarității și proporționalității.

Art. 2. — Senatul României:

1. consideră că:

a) propunerea va asigura calitatea și comparabilitatea statisticilor agricole europene care au fost colectate și elaborate;

b) statisticile agricole europene rămân relevante și sunt adaptate pentru a răspunde nevoilor utilizatorilor;

c) Regulamentul va asigura statistici mai eficiente din punctul de vedere al costurilor, ținând seama, în același timp, de specificitatea sistemelor din statele membre;

2. consideră că statisticile agricole europene reprezintă, de zeci de ani, o piatră de temelie fundamentală a Politicii agricole comune și multe alte politici importante ale UE.

Art. 3. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

d) se asigură cerința privind comparabilitatea statisticilor agricole în contextul Politicii agricole comune;

2. apreciază că:

a) strategia privind statisticile agricole europene furnizează o infrastructură pentru informațiile statistice. Sistemul este proiectat pentru a răspunde nevoilor mai multor tipuri de utilizatori, în scopul procesului de luare a deciziilor în societățile democratice;

b) statisticile agricole sunt utile și pentru alte priorități ale Uniunii sau ale statelor membre, care afectează agricultura și dezvoltarea rurală sau sunt afectate de acestea.

Art. 3. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 4 mai 2021, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE SENATULUI
ANCA DANA DRAGU

București, 4 mai 2021.
Nr. 62.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

referitoare la propunerea de Directivă a Parlamentului European și a Consiliului de modificare a Directivei (UE) 2017/2.397 în ceea ce privește măsurile tranzitorii pentru recunoașterea certificatelor țărilor terțe — COM(2021) 71 final

În temeiul dispozițiilor art. 67, ale art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, și ale Protocolului nr. 2 privind aplicarea principiilor subsidiarității și proporționalității, anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

în baza Raportului Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/73 din 14.04.2021,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Senatul României constată că propunerea de Directivă a Parlamentului European și a Consiliului de modificare a Directivei (UE) 2017/2.397 în ceea ce privește măsurile tranzitorii pentru recunoașterea certificatelor țărilor terțe — COM(2021) 71 final respectă principiile subsidiarității și proporționalității.

Art. 2. — Senatul României:

1. consideră că prezenta propunere de directivă urmărește să evite perturbarea pieței muncii, în sectorul transportului pe căile navigabile interioare;

2. apreciază că, pentru România, propunerea ar putea duce la evitarea creării de dificultăți practice importante, în special în ceea ce privește navigația pe Dunăre, deoarece membrii echipajelor care dețin documente din țări terțe reprezintă o forță de muncă semnificativă.

Art. 3. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 4 mai 2021, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE SENATULUI
ANCA DANA DRAGU

București, 4 mai 2021.
Nr. 63.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

referitoare la Comunicarea comună către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul economic și social european și Comitetul Regiunilor — Reînnoirea parteneriatului cu Vecinătatea sudică — O nouă agendă pentru Mediterana — JOIN(2021) 2 final

În temeiul dispozițiilor art. 67 și ale art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, precum și ale Protocolului nr. 1 privind rolul parlamentelor naționale în Uniunea Europeană, anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

în baza Raportului Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/78 din 14.04.2021,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Senatul României:

1. sprijină activ politicile europene adresate Vecinătății, cu deosebire spre statele partenere răsăritene, dar și spre Vecinătatea sudică, conform intereselor strategice de asigurare a unui climat de stabilitate, securitate și bunăstare în apropierea frontierelor UE. De asemenea este importantă asigurarea echilibrului actual al abordărilor UE pe vectorii estic, respectiv sudic;

2. susține ca nivelul de cooperare cu statele din Vecinătatea sudică să fie condiționat transversal de nivelul de ambiție și progres al partenerilor, de agenda acestora privind drepturile omului și buna guvernare.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, iar opinia cuprinsă în prezenta hotărâre se transmite instituțiilor europene.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 4 mai 2021, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE SENATULUI
ANCA DANA DRAGU

București, 4 mai 2021.
Nr. 64.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

referitoare la Pachetul finanțe digitale: Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor — O uniune a piețelor de capital pentru cetățeni și întreprinderi — un nou plan de acțiune — COM(2020) 590 final; Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor referitoare la Strategia UE privind finanțele digitale — COM(2020) 591 final; Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor referitoare la o strategie a UE privind plățile de retail — COM(2020) 592 final; propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind piețele criptoactivelor și de modificare a Directivei (UE) 2019/1.937 — COM(2020) 593 final; propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind un regim-pilot pentru infrastructurile pieței bazate pe tehnologia registrelor distribuite — COM(2020) 594 final; propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind reziliența operațională digitală a sectorului financiar și de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1.060/2009, (UE) nr. 648/2012, (UE) nr. 600/2014 și (UE) nr. 909/2014 — COM(2020) 595 final; propunerea de Directivă a Parlamentului European și a Consiliului de modificare a Directivelor 2006/43/CE, 2009/65/CE, 2009/138/CE, 2011/61/UE, 2013/36/UE, 2014/65/UE, (UE) 2015/2.366 și (UE) 2016/2.341 — COM(2020) 596 final

În temeiul dispozițiilor art. 67 și ale art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, ale Protocolului nr. 1 privind rolul parlamentelor naționale în Uniunea Europeană, precum și ale Protocolului nr. 2 privind aplicarea principiilor subsidiarității și proporționalității, anexate Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008, în baza Raportului Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/81 din 14.04.2021,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Senatul României consideră că propunerile legislative respectă principiul subsidiarității. De asemenea, propunerile legislative respectă principiul proporționalității sub aspectul formei juridice alese, dar sub aspectul conținutului sunt inadecvate.

Art. 2. — Senatul României:

1. salută:

a) abordarea privind modificarea cadrului legal existent privind stimulentele, consultanța financiară și regulile de prezentare a informațiilor, în special prin stabilirea unei baze conceptuale comune, prin reducerea supraîncărcării informaționale și creșterea calității consultanței financiare. Furnizarea de oportunități suplimentare de finanțare în cadrul Uniunii Europene va reduce treptat dependența de finanțarea bancară și va spori partajarea riscurilor pe piața unică, făcând astfel sistemul financiar al Uniunii Europene mai stabil și deblocând fonduri suplimentare;

b) acțiunile propuse pentru a promova și diversifica accesul la finanțare, în special pentru companiile de dimensiuni mici și inovatoare, prin simplificarea regulilor actuale privind listarea pe piețele reglementate și admiterea la tranzacționare menite să crească nivelul de intermediere financiară, un obiectiv important mai ales pentru piața din România;

2. exprimă unele rezerve și solicită:

a) revizuirea caracterului adecvat al cadrului actual de securizare în vederea asigurării faptului că piețele de capital pot să absoarbă mai multă expunere de la bănci și eliberarea capacităților de creditare ale băncilor, fără a submina standardele prudențiale sau a crea riscuri semnificative pentru stabilitatea financiară în Uniunea Europeană;

b) definirea mai clară a Regulamentului privind piețele criptoactivelor (MiCA), astfel încât regulamentul să acopere doar criptoactive ce au o funcție de instrumente financiare (utilizate pentru plăți sau ca investiții). România consideră că utilizarea criptoactivelor prevăzute de propunerea MiCA nu trebuie să interfereze cu dreptul de a reglementa utilizarea monedei naționale, așa cum este prevăzut în cadrul național, ca prerogativă a suveranității monetare;

c) o evaluare a riscurilor specifice pe care le prezintă criptoactivele, inclusiv identificarea factorilor de risc specific și modului special în care aceste riscuri sunt acoperite de dispozițiile Regulamentului privind cerințele de capital (CRR) și de Directiva 2013/36/UE — Directiva privind cerințele de capital (CRD) — CRR/CRD. În acest sens, România apreciază că publicarea și intrarea în efectivitate a MiCA ar trebui să fie corelate cu modificarea corespunzătoare a cadrului CRR/CRD;

d) clarificarea respectării principiului proporționalității în ceea ce privește regimul aplicabil pentru întreprinderile mici și domeniul de aplicare (de exemplu: excluderea sistemelor de plăți, în condițiile în care sistemele de plată cu valoare mare reprezintă cea mai critică infrastructură a pieței financiare). Sistemele critice de plăți ar trebui clar definite, inclusiv pentru statele membre care nu fac parte din zona euro;

e) o atenție sporită la traducerea termenilor specifici în limbile oficiale ale statelor membre, deoarece termenii folosiți în acest domeniu nou trebuie clarificați cu specialiștii în domeniu, pentru a se evita orice confuzie.

Art. 3. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, iar opinia cuprinsă în prezenta hotărâre se transmite instituțiilor europene.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 4 mai 2020, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE SENATULUI
ANCA DANA DRAGU

București, 4 mai 2021.
Nr. 65.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 16

din 15 martie 2021

Dosar nr. 3.412/1/2020

Corina-Alina Corbu	— președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Laura-Mihaela Ivanovici Marian Budă	— președintele Secției I civile — președintele Secției a II-a civile
Denisa Angelica Stănișor	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Mari Ilie	— judecător la Secția I civilă
Cristina Truțescu	— judecător la Secția I civilă
Andreia Liana Constanda	— judecător la Secția I civilă
Simona Lala Cristescu	— judecător la Secția I civilă
Mihaela Paraschiv	— judecător la Secția I civilă
Ianina Blandiana Grădinaru	— judecător la Secția a II-a civilă
Iulia Manuela Cîrnu	— judecător la Secția a II-a civilă
Roxana Popa	— judecător la Secția a II-a civilă
Minodora Condoiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Dorin	— judecător la Secția a II-a civilă
Emil Adrian Hancaș	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ionel Barbă	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Nicolae Gabriel Ionaș	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ana Roxana Tudose	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Gheza Attila Farmathy	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept competent să judece sesizarea ce formează obiectul Dosarului nr. 3.412/1/2020 este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 37 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare.

Ședința este prezidată de doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Ileana Peligrad, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 38 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Olt — Secția I civilă în Dosarul

nr. 416/207/2020* în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„1. Dacă în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 670 alin. (1) și (6) din Codul de procedură civilă, având în vedere și Decizia R.I.L. nr. 8/2016 și Decizia nr. 15/2016 — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, Biroul executorului judecătoresc are calitate procesuală pasivă în contestația la executare în care se solicită anularea încheierii de stabilire avans cheltuieli necesare continuării procedurii de executare silită, fiind aplicabile dispozițiile art. 78 alin. (1) din Codul de procedură civilă sau ale art. 78 alin. (2) din Codul de procedură civilă referitoare la introducerea forțată în cauză, din oficiu, a altor persoane;

2. Ca urmare a răspunsului la prima întrebare, să se interpreteze dacă instanța de apel poate invoca din oficiu ca motiv de nelegalitate a hotărârii primei instanțe lipsa coparticipării procesuale pasive a Biroului executorului judecătoresc, în cazul în care acesta nu a avut calitatea de întimat în cauză, cu consecința aplicării dispozițiilor art. 480 alin. (3) sau ale art. 480 alin. (6) din Codul de procedură civilă, în lipsa cererii părților privind trimiterea cauzei spre rejudecare și în condițiile restrictive prevăzute de art. 478 alin. (1) din Codul de procedură civilă, precum și de art. 78 alin. (3) din Codul de procedură civilă”.

Magistratul-asistent învederează că la dosarul cauzei au fost depuse raportul întocmit, comunicat părților, și puncte de vedere ale Direcției legislație studii documentare și informatică juridică și ale contestatoarei.

Președintele completului, doamna judecător Corina-Alina Corbu, constatând că nu mai sunt alte completări, chestiuni de invocat sau întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, a constatat următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Tribunalul Olt — Secția I civilă a dispus, prin încheierea din 24 noiembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 416/207/2020*, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunile de drept menționate.

II. Normele de drept intern care formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile**2. Codul de procedură civilă:**

Art. 78. — (1) În cazurile expres prevăzute de lege, precum și în procedura necontencioasă, judecătorul va dispune din oficiu introducerea în cauză a altor persoane, chiar dacă părțile se împotrivesc.

(2) În materie contencioasă, când raportul juridic dedus judecătii o impune, judecătorul va pune în discuția părților necesitatea introducerii în cauză a altor persoane. Dacă niciuna dintre părți nu solicită introducerea în cauză a terțului, iar judecătorul apreciază că pricina nu poate fi soluționată fără participarea terțului, va respinge cererea, fără a se pronunța pe fond.

(3) Introducerea în cauză va fi dispusă, prin încheiere, până la terminarea cercetării procesului înaintea primei instanțe. [...]

Art. 480 [...] (3) În cazul în care se constată că, în mod greșit, prima instanță a soluționat procesul fără a intra în judecata fondului ori judecata s-a făcut în lipsa părții care nu a fost legal citată, instanța de apel va anula hotărârea atacată și va judeca procesul, evocând fondul. Cu toate acestea, instanța de apel va anula hotărârea atacată și va trimite cauza spre rejudecare primei instanțe sau altei instanțe egale în grad cu aceasta din aceeași circumscripție, în cazul în care părțile au solicitat în mod expres luarea acestei măsuri prin cererea de apel ori prin întâmpinare; trimiterea spre rejudecare poate fi dispusă o singură dată în cursul procesului. Dezlegarea dată problemelor de drept de către instanța de apel, precum și necesitatea administrării unor probe sunt obligatorii pentru judecătorii fondului. [...]

(6) Când se constată că există un alt motiv de nulitate decât cel prevăzut la alin. (5), iar prima instanță a judecat în fond, instanța de apel anulând în tot sau în parte procedura urmată în fața primei instanțe și hotărârea atacată, va reține procesul spre judecare, pronunțând o hotărâre susceptibilă de recurs, dacă este cazul.

Art. 670 (1) Partea care solicită îndeplinirea unui act sau a altei activități care interesează executarea silită este obligată să avanseze cheltuielile necesare în acest scop. Pentru actele sau activitățile dispuse din oficiu, cheltuielile se avansează de către creditor. [...]

(6) Pentru sumele stabilite prin aplicarea alin. (1)—(5), încheierea constituie titlu executoriu atât pentru creditor, cât și pentru executorul judecătoresc.

III. Expunerea succintă a procesului

3. În fapt, contestatoarea A a formulat cerere de executare silită, înregistrată pe rolul Biroului executorului judecătoresc C, solicitând punerea în executare silită a titlului executoriu reprezentat de un contract de credit.

4. Prin Încheierea nr. 1.378 din 6 iulie 2018, pronunțată de Judecătoria Caracal în Dosarul nr. 3.484/207/2018, a fost încuviințată executarea silită a titlului executoriu reprezentat de contractul de credit, iar prin încheierea din 12 decembrie 2019 emisă în cadrul Dosarului de executare nr. 2.358/E/2018 al Biroului executorului judecătoresc C — contestată în cauza de față — a fost stabilită în sarcina contestatoarei obligația de plată a sumei de 150 lei + TVA, reprezentând cheltuieli necesare continuării executării silite.

5. Judecătoria Caracal, prin Sentința civilă nr. 530 din 12 martie 2020, a respins contestația formulată de contestatoarea A în contradictoriu cu intimata B, apreciind, în esență, că perceperea sumei de 150 de lei + TVA reprezentând cheltuieli de executare este justificată de continuarea executării silite.

6. Împotriva acestei sentințe a formulat apel contestatoarea A, solicitând schimbarea în tot a hotărârii apelate, în sensul admiterii contestației la executare, astfel cum aceasta a fost formulată.

7. La termenul din 15 septembrie 2020, tribunalul a apreciat necesară lămurirea cadrului procesual raportat la obiectul contestației la executare prin care s-a solicitat anularea încheierii de stabilire avans cheltuieli necesare continuării procedurii de executare silită, și anume dacă Biroul executorului judecătoresc C are calitate procesuală pasivă.

8. Față de acest aspect, în cadrul soluționării apelului, s-a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile cu privire la dezlegarea unor chestiuni de drept, dispunându-se suspendarea judecării cauzei până la pronunțarea instanței supreme.

IV. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

9. Instanța de sesizare a constatat admisibilitatea sesizării, în conformitate cu prevederile art. 519 din Codul de procedură civilă, motivat de faptul că:

a) Tribunalul Olt este investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță. Astfel, cauza are ca obiect contestație la executare,

soluționată în primă instanță de judecătore, iar împotriva sentinței nu poate fi exercitată decât calea de atac a apelului, de competența tribunalului;

b) de lămurirea modului de interpretare a dispozițiilor incidente depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât această lămurire este necesară pentru a se putea invoca din oficiu, ca motiv de nelegalitate a hotărârii primei instanțe, lipsa coparticipării procesuale pasive a Biroului executorului judecătoresc C, alături de debitor, în cazul în care acesta nu a avut calitatea de intimat în cauză, cu consecința aplicării dispozițiilor art. 480 alin. (3) sau ale art. 480 alin. (6) din Codul de procedură civilă, în lipsa cererii părților privind trimiterea cauzei spre rejudecare și în condițiile restrictive prevăzute de art. 478 alin. (1) din Codul de procedură civilă, precum și de art. 78 alin. (3) din același act normativ;

c) problema de drept enunțată este nouă, deoarece, prin consultarea jurisprudenței, s-a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre anterioară.

Într-adevăr, dispozițiile art. 670 din Codul de procedură civilă, incidente în speță și care își regăsesc corespondentul în prevederile art. 3717 din Codul de procedură civilă de la 1865, fără modificări substanțiale, se află în vigoare de mult timp.

Însă, tribunalul sesizează instanța supremă nu doar în ceea ce privește modalitatea de interpretare a art. 670 din Codul de procedură civilă, ci și referitor la modalitatea de aplicare a acestui text în cadrul contestației la executare, și anume aplicabilitatea dispozițiilor art. 78 alin. (1) din Codul de procedură civilă sau ale art. 78 alin. (2) din același act normativ referitoare la introducerea forțată în cauză, din oficiu, a altor persoane în calea de atac devolutivă a apelului și consecințele aplicării acestor prevederi raportat la dispozițiile art. 480 alin. (3) sau ale art. 480 alin. (6) din Codul de procedură civilă, în lipsa cererii părților privind trimiterea cauzei spre rejudecare și în condițiile restrictive prevăzute de art. 478 alin. (1) din Codul de procedură civilă, precum și de art. 78 alin. (3) din Codul de procedură civilă — sesizarea privind și aceste texte de lege.

Chestiunea calității procesuale pasive a executorului judecătoresc în procedura contestației la executare a făcut obiectul mai multor hotărâri pronunțate, atât de Înalta Curte de Casație și Justiție, cât și de Curtea Constituțională; jurisprudența Curții Constituționale este în sensul că executorul judecătoresc nu ar avea calitate procesuală pasivă în contestațiile la executare, cu mențiunea că în Decizia nr. 572 din 21 septembrie 2017 a Curții Constituționale referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 644 alin. (1) și art. 645 alin. (1) din Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 55 din 18 ianuarie 2018 (denumită în continuare *Decizia nr. 572/2017*), se face referire și la situațiile de excepție în care executorul judecătoresc are calitate procesuală pasivă, cu trimitere la Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii nr. 8 din 16 mai 2016 pronunțată în Dosarul nr. 4/2016 și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 480 din 28 iunie 2016 (denumită în continuare *Decizia nr. 8/2016*).

Cu privire la obiectul specific al contestației la executare împotriva încheierii de stabilire a cheltuielilor de executare, relevante sunt următoarele considerente ale Deciziei nr. 8/2016:

„23. Într-adevăr, pe lângă dreptul executorului judecătoresc de a sesiza instanța de executare, anumite dispoziții procesuale reglementează expres și situațiile în care acesta poate fi chemat în instanță, conferindu-i calitate procesuală pasivă. Astfel este ipoteza reglementată de art. 399 alin. (1) din Codul de procedură civilă din 1865 [corespondent art. 712 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură civilă], respectiv cazul refuzului încheperii executării silite sau a întocmirii unui act de executare în condițiile prevăzute de lege, precum și ipoteza formulării unei contestații de către creditor împotriva încheierii de stabilire a cheltuielilor de executare [art. 670 alin. (4) din Codul de procedură civilă], în

această din urmă situație efectul reducerii acestor cheltuieli de către instanța de executare fiind răsfrânt direct în patrimoniul executorului judecătoresc.”

Astfel, nu se poate afirma că sunt contradictorii hotărârile pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție și de Curtea Constituțională, însă jurisprudența instanței supreme este în sensul recunoașterii calității procesuale pasive a executorului judecătoresc în anumite cazuri, în speță interesând ipoteza formulării unei contestații de către creditor împotriva încheierii de stabilire a cheltuielilor de executare [art. 670 alin. (4) din Codul de procedură civilă].

Or, această chestiune nu este pe deplin lămurită în privința modului de aplicare în cadrul contestației la executare; de asemenea, cu privire strict la aceste chestiuni nu se poate afirma că în prezent există o practică judiciară contradictorie consistentă, formată pe parcursul unei perioade îndelungate de timp. Există o practică judiciară majoritară în sensul că executorul judecătoresc nu are calitate procesuală pasivă în contestația la executare, însă în situația în care se solicită anularea încheierii de stabilire avans cheltuieli necesare continuării procedurii de executare silită, chestiunea calității procesuale pasive a executorului și mai ales a coparticipării procesuale pasive cu aplicarea dispozițiilor art. 78 alin. (1) din Codul de procedură civilă sau ale art. 78 alin. (2) din același act normativ referitoare la introducerea forțată în cauză, din oficiu, a altor persoane în apel, este relativ nouă, având în vedere că interpretarea instanței supreme din Decizia nr. 8/2016 (pct. 23) nu are o vechime îndelungată, nu este pe deplin lămuritoare și nici nu i s-a dat eficiență în practica judiciară în calea de atac a apelului.

Mai mult, în contestația la executare de față, în care se solicită anularea încheierii de stabilire avans cheltuieli necesare continuării procedurii de executare silită, se au în vedere nu doar prevederile art. 670 alin. (4) din Codul de procedură civilă, ci și cele ale art. 670 alin. (1) din același act normativ, cu referire la Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 15 din 23 mai 2016 pronunțată în Dosarul nr. 562/1/2016 și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 741 din 23 septembrie 2016, denumită în continuare *Decizia nr. 15/2016*.

Astfel, este o problemă de drept reală, întrucât norma de drept este îndoielnică, imperfectă sau neclară, legată de posibilitatea de a interpreta diferit textele de lege arătate, care nu sunt corelate;

d) problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate la 24 noiembrie 2020.

V. Punctul de vedere al titularului sesizării

10. Referitor la problemele de drept ce fac obiectul prezentei sesizări, instanța de trimitere a avut în vedere interpretarea din pct. 23 al Deciziei nr. 8/2016, în care se arată că anumite dispoziții procesuale reglementează expres și situațiile în care executorul judecătoresc poate fi chemat în instanță, conferindu-i calitate procesuală pasivă, fiind menționată și ipoteza formulării unei contestații de către creditor împotriva încheierii de stabilire a cheltuielilor de executare [art. 670 alin. (4) din Codul de procedură civilă], în această din urmă situație efectul reducerii acestor cheltuieli de către instanța de executare fiind răsfrânt direct în patrimoniul executorului judecătoresc.

11. Din considerentele acestei decizii rezultă că, în baza legii, mai exact a anumitor dispoziții procesuale, cum sunt cele ale art. 670 alin. (4) din Codul de procedură civilă, executorul judecătoresc are calitate procesuală pasivă.

12. În opinia completului, prevederile art. 670 alin. (1) raportat la dispozițiile alin. (6) al aceluiași articol din Codul de procedură civilă pot fi interpretate în același sens, și anume îi conferă executorului judecătoresc calitate procesuală pasivă, întrucât și în această situație efectul reducerii acestor cheltuieli avans cheltuieli de executare silită de către instanța de

executare se răsfrânge direct în patrimoniul executorului judecătoresc, având în vedere și Decizia nr. 15/2016 aplicabilă acestei încheieri.

13. Însă, se apreciază că executorul judecătoresc are calitate procesuală pasivă alături de debitor, raportat la prevederile art. 645 alin. (1) din Codul de procedură civilă, la jurisprudența Curții Constituționale în materie, precum și la interpretarea instanței supreme din Decizia nr. 8/2016, care nu exclude debitorul din raportul juridic execuțional și nici ca parte în executarea silită, fiind contestat un act de executare silită, și anume încheierea de stabilire avans cheltuieli necesare continuării procedurii de executare silită, în cererea formulată de creditoare împotriva debitorului din contractul de credit.

14. Se rețin dispozițiile art. 645 alin. (1) din Codul de procedură civilă, potrivit cărora: (1) Sunt părți în procedura de executare silită creditorul și debitorul, precum și considerentele Deciziei nr. 572/2017 (paragrafele 18—21 ale acesteia).

15. S-a subliniat faptul că situația din cauza de față nu este, în niciun caz, similară sub raportul părților din contestația la executare cu aceea care a dus la pronunțarea Deciziei nr. 15/2016.

16. Prin urmare, întrucât completul apreciază că dispozițiile art. 670 alin. (1) raportat la prevederile alin. (6) al aceluiași articol din Codul de procedură civilă îi conferă executorului judecătoresc calitate procesuală pasivă alături de debitor, față de interpretarea din pct. 23 al Deciziei nr. 8/2016 ar fi aplicabil art. 78 alin. (1) din Codul de procedură civilă, text potrivit căruia, în cazurile expres prevăzute de lege, judecătorul va dispune din oficiu introducerea în cauză a altor persoane, chiar dacă părțile se împotrivesc.

17. Însă, așa cum s-a arătat și în doctrină, cazurile expres prevăzute de lege nu sunt cele create pe cale jurisprudențială, fie ea chiar și a instanței supreme. Nici practica judiciară nu urmează această optică privind extinderea sferei de aplicare a dispozițiilor art. 78 alin. (1) din Codul de procedură civilă la alte cazuri neprevăzute expres de lege, apreciind că nu se poate adăuga, pe cale de interpretare, la actele normative în vigoare, mai ales că la alin. (2) al aceluiași articol este reglementată chiar ipoteza tuturor celorlalte cereri formulate în materie contencioasă.

18. Prin urmare, s-ar putea interpreta în cauza de față că sunt aplicabile prevederile art. 78 alin. (2) din Codul de procedură civilă, în sensul că, în materie contencioasă, când raportul juridic dedus judecății o impune, judecătorul va pune în discuția părților necesitatea introducerii în cauză a altor persoane. În speță, în ipoteza formulării unei contestații de către creditor împotriva încheierii de avans a cheltuielilor de executare [art. 670 alin. (1) din Codul de procedură civilă], efectul reducerii acestor cheltuieli de către instanța de executare se răsfrânge direct în patrimoniul executorului judecătoresc, astfel că se poate interpreta textul în sensul că raportul juridic dedus judecății impune participarea Biroului executorului judecătoresc.

19. Astfel, este necesară lămurirea acestor chestiuni de care depinde și modalitatea de aplicare în calea de atac a apelului.

20. În ipotezele reglementate de dispozițiile art. 78 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța are obligația, iar nu facultatea de a dezvolta cadrul procesual, chiar în ipoteza existenței unei opoziții din partea părților. Neintroducerea în cauză, din oficiu, de către instanță a terțului în cazurile expres prevăzute de lege este sancționată cu nulitatea absolută extrinsecă, potrivit art. 176 pct. 6 din Codul de procedură civilă, a hotărârii primei instanțe, aceasta putând fi invocată în calea de atac a apelului sau a recursului, de orice persoană interesată, iar ca motiv de ordine publică, conform art. 479 din Codul de procedură civilă, inclusiv de către instanța ierarhic superioară. Soluția în acest caz ar fi de anulare sau casare a sentinței civile și trimiterea cauzei spre rejudecare primei instanțe, care va fi obligată să dispună citarea terțului, respectând procedura reglementată de dispozițiile art. 79 din Codul de procedură civilă. Însă, dacă nicio parte nu a solicitat expres aceasta prin cererea

de apel ori prin întâmpinare, anularea hotărârii primei instanțe și trimiterea cauzei spre rejudecare primei instanțe nu își pot găsi temei legal nici în dispozițiile art. 480 alin. (3) din Codul de procedură civilă, fiind încălcat principiul disponibilității, și nici în justificarea asigurării terțului a dublului grad de jurisdicție, care nu este un principiu consacrat constituțional sau al procesului civil.

21. Prin urmare, pentru a da eficiență în apel dispozițiilor art. 78 alin. (1) din Codul de procedură civilă este necesar să se interpreteze dacă instanța de apel poate invoca din oficiu ca motiv de nelegalitate a hotărârii primei instanțe lipsa coparticipării procesuale pasive a Biroului executorului judecătoresc, în cazul în care acesta nu a avut calitatea de intimat în cauză, alături de debitor, cu consecința aplicării dispozițiilor art. 480 alin. (3) sau ale art. 480 alin. (6) din Codul de procedură civilă, în lipsa cererii părților privind trimiterea cauzei spre rejudecare și în condițiile restrictive prevăzute de art. 478 alin. (1) din Codul de procedură civilă, precum și de art. 78 alin. (3) din Codul de procedură civilă — texte a căror modalitate de interpretare și aplicare în acest caz este, de asemenea, necesară.

22. În situația în care se interpretează că, în cauza de față, sunt aplicabile prevederile art. 78 alin. (2) din Codul de procedură civilă cu privire la calitatea procesuală pasivă a Biroului executorului judecătoresc, alături de debitor, în contestația la executare în care se solicită anularea încheierii de stabilire avans cheltuieli necesare continuării procedurii de executare silită, omisiunea primei instanței de a pune în discuția contradictorie a părților necesitatea introducerii unui terț nu poate fi invocată direct de către părți în calea de atac a apelului ori de către instanța de control judiciar din oficiu, nereprezentând un motiv de ordine publică, ci unul de ordine privată. Nulitatea este una relativă, iar nu absolută și nu poate fi invocată direct în calea de atac de către părți și nici de către instanța de apel sau recurs din oficiu, cu consecința trimiterii cauzei primei instanțe.

23. Astfel, completul a apreciat că sesizarea privește o problemă de drept reală, întrucât norma de drept este îndoielnică, imperfectă sau neclară, legată de posibilitatea de a interpreta diferit textele de lege arătate, care nu sunt corelate.

VI. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

24. Prin punctul de vedere exprimat, A a apreciat, în principal, că sesizarea este inadmisibilă, deoarece nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă sub aspectul caracterului de noutate al chestiunii de drept.

În subsidiar, pe fondul problemelor ridicate prin sesizare, a arătat că executorul judecătoresc nu are calitate procesuală pasivă în contestația la executare în care se solicită anularea încheierii de stabilire avans cheltuieli necesare continuării procedurii de executare silită, iar în măsura în care această calitate ar exista, executorul judecătoresc ar trebui introdus în cauză din oficiu, în temeiul art. 78 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în litigii precum cel din prezentul dosar.

25. Debitorul B nu a formulat un punct de vedere asupra chestiunii invocate.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

26. Din punctele de vedere și jurisprudența înaintate de curțile de apel s-au conturat interpretări diferite ale problemelor de drept ce formează obiectul sesizării, după cum urmează:

— Biroul executorului judecătoresc are calitate procesuală pasivă în contestația la executare în care se solicită anularea încheierii de stabilire avans cheltuieli necesare continuării procedurii de executare silită, această opinie fiind împărțită de: Judecătoria Onești, Tribunalul Neamț — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ, Judecătoria Piatra-Neamț, Tribunalul Covasna, Tribunalul București, Tribunalul Ilfov, Tribunalul Ialomița, Judecătoria Cornetu, Judecătoria Jibou, Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția I civilă, Curtea de Apel Constanța, Judecătoria Galați, Curtea de Apel Iași — Secția civilă, Tribunalul Iași — Secția I civilă, Tribunalul Bihor — Secția

a II-a civilă, Judecătoria Buzău, Tribunalul Suceava — Secția I civilă, Curtea de Apel Timișoara — Secția a II-a civilă și Judecătoria Lugoj, în sens contrar pronunțându-se Judecătoria Mionești, Tribunalul Neamț — Secția I civilă, Judecătoria Roman, Judecătoria Bicăz, Judecătoria Brașov, Judecătoria Giurgiu. Judecătoria Buftea, Judecătoria Videle, Tribunalul Cluj — Secția civilă, Tribunalul Sălaj, Judecătoria Năsăud, Tribunalul Dolj, Tribunalul Gorj, Judecătoria Tecuci, Judecătoria Răducăneni, Tribunalul Satu Mare, Judecătoria Câmpina, Judecătoria Vălenii de Munte, Judecătoria Botoșani și Judecătoria Rădăuți;

— nu sunt aplicabile dispozițiile art. 78 alin. (1) din Codul de procedură civilă sau ale art. 78 alin. (2) din Codul de procedură civilă referitoare la introducerea forțată în cauză, din oficiu, a altor persoane (Judecătoria Brașov, Judecătoria Sfântu Gheorghe, Tribunalul București și judecătoriile arondate acestuia, Tribunalul Ilfov, Tribunalul Teleorman, Judecătoria Jibou și Judecătoria Iași), în sens contrar opinând Judecătoria Onești, Tribunalul Neamț — Secția a II-a civilă de contencios administrativ și fiscal, Judecătoria Piatra-Neamț, Tribunalul Ialomița, Judecătoria Turnu Măgurele, Judecătoria Galați — Secția civilă, Curtea de Apel Iași — Secția civilă, Tribunalul Bihor — Secția a II-a civilă, Judecătoria Buzău, Tribunalul Suceava — Secția I civilă și Curtea de Apel Timișoara — Secția a II-a civilă;

— instanța de apel nu poate invoca din oficiu ca motiv de nelegalitate a hotărârii primei instanțe lipsa coparticipării procesuale pasive a Biroului executorului judecătoresc, în cazul în care acesta nu a avut calitatea de intimat în cauză, cu consecința aplicării dispozițiilor art. 480 alin. (3) sau ale art. 480 alin. (6) din Codul de procedură civilă, în lipsa cererii părților privind transmiterea cauzei spre rejudecare și în condițiile restrictive prevăzute de art. 478 alin. (1) din Codul de procedură civilă, precum și de art. 78 alin. (3) din Codul de procedură civilă (Tribunalul Neamț, Tribunalul București și judecătoriile arondate acestuia, Tribunalul Ilfov, Tribunalul Teleorman, Judecătoria Năsăud, Curtea de Apel Iași — Secția civilă, Judecătoria Răducăneni, Curtea de Apel Timișoara — Secția a II-a civilă), în sens contrar pronunțându-se Judecătoria Bacău, Judecătoria Onești, Judecătoria Piatra-Neamț, Tribunalul Ialomița, Judecătoria Turnu Măgurele, Tribunalul Cluj și Tribunalul Suceava — Secția I civilă.

27. *Ministerul Public*, prin Adresa nr. 2.318/4.077/III-5/2020 din 15 ianuarie 2021, a arătat că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu se verifică practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept care formează obiectul sesizării formulate de Tribunalul Olt — Secția I civilă.

VIII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Curții Constituționale

28. La nivelul Curții Constituționale prezintă relevanță următoarele decizii: nr. 572 din 21 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 55 din 18 ianuarie 2018, nr. 631 din 26 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 1 august 2007, nr. 935 din 7 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 706 din 6 octombrie 2011, nr. 1.305 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 30 din 13 ianuarie 2012, nr. 503 din 7 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 892 din 9 decembrie 2014, și nr. 162 din 22 aprilie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 314 din 9 mai 2003.

29. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin Decizia nr. 15 din 23 mai 2016, pronunțată în Dosarul nr. 562/1/2016 și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 741 din 23 septembrie 2016, a admis sesizarea formulată de Tribunalul București — Secția a IV-a civilă și a stabilit că:

a) în interpretarea dispozițiilor art. 371⁷ alin. 1, 2 și 4 din Codul de procedură civilă de la 1865 și a dispozițiilor art. 39 alin. (3) din Legea nr. 188/2000, procesul-verbal întocmit de

către executor, privind cheltuielile de executare care trebuie avansate de către creditor, constituie titlu executoriu împotriva acestuia;

b) dispozițiile art. 3717 din Codul de procedură civilă de la 1865 nu au caracter imperativ cu privire la modalitatea în care executorul își poate recupera cheltuielile de executare, pe baza procesului-verbal ce constituie titlu împotriva creditorului sau a convenției încheiate cu acesta.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, prin Decizia nr. 8 din 16 mai 2016 pronunțată în Dosarul nr. 4/2016 și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 480 din 28 iunie 2016, a admis recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și, în consecință, a stabilit că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 2 alin. (1) și art. 7 lit. a) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, republicată, cu modificările și completările ulterioare, raportat la art. 460 alin. 1, art. 246 alin. 1 și 3 și art. 274 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865, în prezent art. 790 alin. (1), art. 406 alin. (1) și (3) și art. 453 alin. (1) din Codul de procedură civilă, executorul judecătoresc nu poate fi obligat la plata cheltuielilor de judecată, în situația în care acesta a renunțat la cererea de validare a poprii ori cererea a fost respinsă de instanță, ca urmare a îndeplinirii obligațiilor de către terțul poprit sau de către debitor.

IX. Punctul de vedere al Direcției legislație, studii, documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție

30. Prin opinia exprimată s-a apreciat că, în interpretarea dispozițiilor art. 670 alin. (1) și (6) din Codul de procedură civilă, în contestația la executare formulată de creditor împotriva încheierii prin care sunt stabilite cheltuielile de executare ce trebuie avansate de către acesta, executorul judecătoresc are calitate procesuală pasivă alături de debitor, fiind aplicabile dispozițiile art. 78 alin. (2) din Codul de procedură civilă; în calea de atac a apelului, instanța nu poate invoca, din oficiu, ca motiv de nelegalitate a hotărârii atacate lipsa coparticipării procesuale pasive a Biroului executorului judecătoresc, în cazul în care părțile nu solicită în mod expres trimiterea cauzei spre judecare primei instanțe.

X. Raportul asupra chestiunii de drept

31. Prin raportul întocmit conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă s-a apreciat că sesizarea nu îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de lege.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

XI.1. Asupra admisibilității sesizării

32. Se impune observația că sesizarea formulată în prezenta cauză vizează următoarele probleme de drept cu privire la care instanța de trimitere a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, după cum urmează:

— dacă în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 670 alin. (1) și (6) din Codul de procedură civilă, având în vedere și deciziile nr. 8/2016 și nr. 15/2016, Biroul executorului judecătoresc are calitate procesuală pasivă în contestația la executare în care se solicită anularea încheierii de stabilire avans cheltuieli necesare continuării procedurii de executare silită, fiind aplicabile dispozițiile art. 78 alin. (1) din Codul de procedură civilă sau ale art. 78 alin. (2) din același act normativ referitoare la introducerea forțată în cauză, din oficiu, a altor persoane;

— ca urmare a răspunsului la prima întrebare, să se interpreteze dacă instanța de apel poate invoca din oficiu ca motiv de nelegalitate a hotărârii primei instanțe lipsa coparticipării procesuale pasive a Biroului executorului judecătoresc, în cazul în care acesta nu a avut calitatea de intimat în cauză, cu consecința aplicării dispozițiilor art. 480 alin. (3) sau ale art. 480 alin. (6) din Codul de procedură civilă, în lipsa cererii părților privind trimiterea cauzei spre judecare și în condițiile restrictive prevăzute de art. 478 alin. (1) din Codul de procedură civilă, precum și de art. 78 alin. (3) din același act normativ.

33. Prealabil analizării în fond a problemei de drept supuse dezbaterei, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept este ținută să verifice dacă, în raport cu întrebările formulate de titularul sesizării, sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile în conformitate cu dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora „dacă, în cursul judecătii, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

34. Din cuprinsul prevederilor legale enunțate anterior rezultă că legiuitorul a instituit o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea procedurii sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile — astfel cum au fost acestea decelate în jurisprudența instanței supreme dezvoltată pe marginea mecanismului procedural în discuție —, condiții care se impun a fi întrunite în mod cumulativ, respectiv: existența unei cauze aflate în curs de judecată, în ultimă instanță; cauza care face obiectul judecătii să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza; ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată; chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită să prezinte caracter de noutate; chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

35. Procedând la analiza admisibilității sesizării, se constată următoarele:

36. Primele trei condiții formale prevăzute de legiuitor pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile sunt îndeplinite.

Astfel, litigiul în care s-a formulat sesizarea este în curs de judecată la tribunal, iar instanța de trimitere investită cu soluționarea căii de atac a apelului urmează să judece contestația la executare propriu-zisă, în ultimă instanță, conform art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă, prin pronunțarea unei decizii care, potrivit art. 718 alin. (1) coroborat cu art. 634 alin. (1) pct. 5 din Codul de procedură civilă, este definitivă, cauza ce face obiectul judecătii aflându-se în competența legală a unui complet de judecată al Tribunalului Olt.

Prin urmare, nu există aspecte de inadmisibilitate în ceea ce privește existența unui litigiu și calitatea instanței de sesizare, situație în care se impune analiza admisibilității cererii prin raportare la condițiile legate de chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită.

37. Așa cum s-a arătat, textul de lege în discuție impune limitativ condițiile legate de chestiunea de drept ce trebuie lămurită, iar dintre acestea trebuie analizat cu prioritate raportul de dependență dintre chestiunea de drept ce face obiectul sesizării și soluționarea pe fond a cauzei.

38. În ceea ce privește această condiție — a ivirii unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată — se reține că, în jurisprudența sa, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a reținut în mod constant că obiectul sesizării l-ar putea constitui atât o chestiune de drept material, cât și una de drept procedural, dacă, prin consecințele pe care le produc, interpretarea și aplicarea normei de drept au aptitudinea să determine soluționarea pe fond a cauzei și rezolvarea raportului de drept dedus judecătii (Decizia nr. 1 din 18 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 43 din 20 ianuarie 2014; Decizia nr. 2 din 17 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 257 din 9 aprilie 2014; Decizia nr. 8 din 27 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 17 iunie 2015; Decizia nr. 9 din 4 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 400 din 26 mai 2016).

Deopotrivă, deși art. 519 din Codul de procedură civilă instituie aptitudinea titularului sesizării de a hotărî dacă o chestiune de drept are pertinenta necesară pentru a face obiectul sesizării, totuși revine Înaltei Curte de Casație și Justiție sarcina analizării pertinentei întrebării și necesității pronunțării unei hotărâri prealabile.

39. În cauză, prin prima întrebare prealabilă se solicită interpretarea și aplicarea unor dispoziții de drept procesual care reglementează obligația de a avansa cheltuielile de executare și titularul acestei obligații.

40. Din lectura punctului de vedere exprimat prin încheierea de sesizare rezultă că, în realitate, plecând de la statuările Înaltei Curți de Casație și Justiție inserate în paragraful nr. 23 al Deciziei nr. 8/2016, respectiv paragrafele nr. 50 și 57 ale Deciziei nr. 15/2016, obiectul de interes pentru instanța de trimitere vizează verificarea calității procesuale pasive a biroului executorului judecătoresc în cadrul contestației la executare formulate, în speță, de către creditor împotriva încheierii de stabilire a cheltuielilor de executare silite pentru continuarea executării silite.

41. Admisibilitatea sesizării din perspectiva condiției legăturii cu cauza chestiunii de drept se impune analizată și prin raportare la contextul în care a fost formulată sesizarea.

42. Se constată sub acest aspect că instanța de apel nu a lămurit, anterior formulării sesizării, în ce categorie de cheltuieli se înscriu cele care fac obiectul încheierii împotriva căreia a fost formulată contestația în executare (dacă este vorba despre cheltuieli ce trebuie să fie avansate de creditor sau de cheltuieli efective de executare), respectiv dacă, în speță, este incidentă o situație de coparticipare procesuală obligatorie în temeiul legii sau care ar deriva din conținutul unui raport juridic litigios, și nici nu a statuat asupra incidenței prevederilor art. 78 alin. (1) sau a prevederilor art. 78 alin. (2) din Codul de procedură civilă, ci s-a limitat la a face referire la necesitatea interpretării dispozițiilor art. 78 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, fără a menționa care dintre ipotezele textelor legale menționate ar putea pune probleme în interpretare și/sau aplicare.

43. Totodată, încheierea de sesizare relevă că, în susținerea cererii de apel, nu au fost invocate aspecte de nelegalitate ale hotărârii apelate care să vizeze lipsa legitimării procesuale pasive a debitorului sau calitatea procesuală pasivă a executorului judecătoresc, iar instanța de trimitere nu a înțeles să invoce, anterior formulării prezentei sesizări, drept motiv de apel de ordine publică, nulitatea absolută a hotărârii apelate ca efect al omisiunii creditorului de a stabili în mod corespunzător cadrul procesual subiectiv, respectiv neîndeplinirea obligației instanței de fond de a avea rol activ (ignorând obligația de a verifica și de a dispune, în condițiile legii, introducerea forțată, în cauză, a executorului judecătoresc), ci s-a limitat la a solicita opinia părților în ceea ce privește existența în speță a unei ipoteze de coparticipare procesuală pasivă și la soluția care s-ar prefigura a fi adoptată, în raport cu circumstanțele particulare ale cauzei, și la sesizarea instanței supreme, optând pentru formularea acestei întrebări într-o manieră necenzurată, incoerentă, în care se tinde la plasarea acesteia în câmpul ipotezelor.

44. În consecință, întrebarea adresată Înaltei Curți de Casație și Justiție nu se circumscrie unei interpretări *in abstracto* a unor dispoziții legale și nici nu vizează o chestiune de drept punctuală, concretă, adecvată speței, în realitate, față de modalitatea formulării întrebării de către instanța de trimitere, rezultând că ceea ce se solicită Înaltei Curți reprezintă o rezolvare a cauzei raportat la elementele de fapt din dosar, deși potrivit art. 519 din Codul de procedură civilă, sesizarea trebuie să vizeze exclusiv probleme de interpretare a legii, operațiunea de identificare, interpretare și aplicare a unor texte de lege la

anumite circumstanțe, ce caracterizează fiecare litigiu, neputând fi transferată completului constituit pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, ci revine instanței de judecată investite cu soluționarea cauzei.

45. De asemenea, în referire la condiția de admisibilitate ce vizează identificarea unei probleme de drept veritabile care ar putea forma obiectul sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, se constată că în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept s-a statuat că: „în sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu procedura pronunțării unei hotărâri prealabile trebuie să fie identificată o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și a înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății” (Decizia nr. 24 din 29 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 820 din 4 noiembrie 2015; Decizia nr. 6 din 30 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 24 februarie 2017; Decizia nr. 62 din 18 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 797 din 9 octombrie 2017; Decizia nr. 90 din 4 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 191 din 1 martie 2018; Decizia nr. 20 din 20 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 651 din 6 august 2019; Decizia nr. 17 din 17 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 508 din 15 iunie 2020).

Pentru a fi justificată intervenția instanței supreme în scopul preîntâmpinării unei jurisprudențe neunitare este necesar ca respectiva chestiune de drept să releve aspecte dificile și controversate de interpretare, date de neclaritatea normei și de caracterul incomplet al acesteia, fiind susceptibilă de mai multe sensuri ori accepțiuni, față de imprecizia redactării textului legal.

46. Din lectura încheierii de sesizare se constată că pentru a demonstra necesitatea interpretării textelor legale anterior evocate, instanța de trimitere nu are în vedere, în realitate, vreo dificultate decurgând din complexitatea, neclaritatea sau dualitatea unui text de lege, nu arată circumstanțele sau dificultățile întâmpinate sau considerentele care ar putea fundamenta o interpretare divergentă normelor legale menționate sau care ar conferi potențialul de dificultate impus de art. 519—520 din Codul de procedură civilă și nici nu justifică, în vreun fel, în ce ar consta dificultatea înțelegerii sau aplicării considerentelor celor două decizii pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, anterior menționate.

47. Distinct de această constatare, se impune a se observa că prin Decizia nr. 8/2016 s-a reținut că: „din dispozițiile art. 2 alin. (1) și (2) și art. 7 lit. a) din Legea nr. 188/2000 rezultă că profesia de executor judecătoresc are un statut special, care implică exercitarea autorității statului în vederea ducerii la îndeplinire a dispozițiilor cuprinse în hotărârile judecătorești și în alte titluri executorii, scop în care legiuitorul a conferit autoritatea necesară actelor îndeplinite de către acesta, în cadrul competențelor sale, calificându-le ca acte de autoritate publică”, respectiv că „executorul judecătoresc nu este parte în raportul execuțional existent între creditor și debitor, care are ca temei titlul executoriu”.

Prin decizia anterior menționată s-a statuat, totodată, că, „pe lângă dreptul executorului judecătoresc de a sesiza instanța de executare, anumite dispoziții procesuale reglementează expres și situațiile în care acesta poate fi chemat în instanță, conferindu-i calitate procesuală pasivă. Astfel este ipoteza reglementată de art. 399 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865 [corespondent art. 712 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură civilă], respectiv cazul refuzului începerii executării silite sau a întocmirii unui act de executare în condițiile prevăzute de lege, precum și ipoteza formulării unei contestații de către creditor împotriva încheierii de stabilire a cheltuielilor de executare [art. 670 alin. (4) din Codul de procedură civilă], în

această din urmă situație efectul reducerii acestor cheltuieli de către instanța de executare fiind răsfrânt direct în patrimoniul executorului judecătoresc”.

48. Deopotrivă, în ceea ce privește suportarea cheltuielilor de executare, prin Decizia nr. 15/2016, s-a statuat că: „realizarea activității de executare presupune anumite cheltuieli care, după distincțiile pe care legea le face, trebuie avansate de creditor sau, după caz, de către debitor. Chiar dacă la finele executării ele sunt suportate de către debitor, imputându-se asupra patrimoniului acestuia, avansarea lor se constituie într-o sarcină distinctă de a cărei îndeplinire depinde, uneori chiar decisiv, efectuarea executării silite”, respectiv că „Este vorba așadar despre consacarea unui principiu de bază al executării silite, și anume, principiul avansării de către partea care recurge la serviciile unui organ de executare a cheltuielilor pe care le implică această etapă a realizării unei creanțe, recurgându-se la forța coercitivă a statului, ca urmare a neexecutării de bunăvoie de către debitor”.

Prin aceeași decizie s-a reținut că, spre deosebire de „cheltuielile inițiale de executare care sunt în sarcina creditorului — și pe care acesta le va recupera ulterior de la debitor —, toate celelalte cheltuieli efective de executare (prilejuite, de exemplu, de deplasarea executorului judecătoresc sau transportul bunurilor urmărite la locul stabilit pentru efectuarea vânzării la licitație ori de expedierea către creditor a sumelor de bani poprite) sunt în sarcina debitorului”, respectiv că, „tranzând această controversă, a valorii de titlu executoriu a procesului-verbal de cheltuieli (act procedural denumit *încheiere* în noua reglementare), art. 670 din Codul de procedură civilă prevede expres că pentru sumele stabilite potrivit prezentului articol — referitor la cheltuielile de executare — încheierea constituie titlu executoriu atât pentru creditor, cât și pentru executorul judecătoresc, fără a fi necesară investirea cu formulă executorie [alin. (6)]. Noile dispoziții procedurale reglementează expres așadar aspectul ce rezultă și din vechea reglementare, dar prin coroborarea unor prevederi legale, respectiv ale art. 3717 alin. (1) și (4) din Codul de procedură civilă de la 1865, în sensul că procesul-verbal întocmit de executorul judecătoresc cu privire la cheltuielile de executare ce trebuie avansate constituie titlu executoriu împotriva creditorului. În schimb, cealaltă categorie de cheltuieli, ocazionate de efectuarea executării silite [art. 3717 alin. (2) din Codul de procedură civilă de la 1865], sunt în sarcina debitorului (cu excepția situației menționate anterior referitoare la desistarea creditorului de la executare), așa încât procesul-verbal ce se va întocmi și care le va consemna va constitui titlu doar împotriva debitorului. Bineînțeles, și în ipoteza avansării cheltuielilor, creditorul le va recupera de la debitor, cu rezerva situației insolvenței acestuia din urmă. Pentru o asemenea ipoteză, riscul insolvenței nu poate fi în sarcina executorului, cel care, așa cum s-a arătat, nu este parte a raportului execuțional, ci participant, organul investit cu realizarea executării. În schimb, creditorul va putea recupera cheltuielile de la debitor când se va modifica și va permite starea patrimonială a acestuia”.

49. Deși deciziile nr. 8/2016 și nr. 15/2016, anterior evocate, nu au analizat ipoteza contestației îndreptate împotriva încheierii de stabilire a unor cheltuieli pentru continuarea executării silite, considerentele acestor hotărâri conțin suficiente elemente care, pentru identitate de rațiune, pot fi valorificate pentru lămurirea chestiunii litigioase vizând legitimarea procesuală pasivă a executorului judecătoresc în cazul contestației de către creditor a cheltuielilor de executare stabilite în sarcina sa, pentru continuarea executării pe calea contestației la executare.

În acest sens se reține că, potrivit statuărilor instanței supreme din cuprinsul deciziilor anterior menționate, legitimarea procesuală a executorului judecătoresc în cadrul contestației la executare formulată de creditor împotriva încheierii de stabilire a cheltuielilor de executare silite nu derivă din calitatea acestuia de parte în raportul execuțional existent între creditor și debitor,

care are ca temei titlul executoriu, ci din raportul juridic născut între executor și creditor, ca efect al învestirii executorului (prin cererea de executare silită, prin care se solicită concursul statului în realizarea și concretizarea titlului executoriu) de a acționa în numele și interesul creditorului, în exercitarea atribuțiilor ce i-au fost conferite de lege în procedura execuțională.

Spre deosebire de poziția procesuală a părților raportului juridic din procedura executării silite, ale căror demersuri judiciare urmăresc să protejeze drepturi și interese proprii în justiție, raportat la caracteristica încheierii de stabilire a cheltuielilor de executare silită, reglementată explicit de art. 670 alin. (6) din Codul de procedură civilă — aceea de a constitui titlu executoriu și în favoarea executorului judecătoresc —, unul dintre subiectele raportului obligațional (creat subsecvent), ce ia naștere în cadrul procedurii execuționale pe latura cheltuielilor de executare, este executorul judecătoresc, care, în acest caz, este titular al unui drept de creanță împotriva creditorului.

Astfel, s-a concluzionat că, în cazul anulării încheierii de stabilire a cheltuielilor de executare sau reducerii acestora, executorul judecătoresc [care este obligat, conform art. 720 alin. (5) din Codul de procedură civilă să se conformeze măsurilor dispuse prin hotărârea instanței care soluționează contestația la executare, putând, așadar, valorifica titlul executoriu în limitele celor stabilite prin această hotărâre judecătorească] poate fi chemat în judecată, întrucât, în acest caz, acesta urmărește protejarea unui interes propriu.

Așadar, plecând de la aceste statuări cu caracter obligatoriu, pentru a putea răspunde chestiunii litigioase privind legitimarea procesuală pasivă a executorului judecătoresc și a decela existența unei situații de coparticipare procesuală pasivă, în speță, instanța de trimitere are a lămuri dacă actul procedural reprezentat de încheierea de stabilire a unor cheltuieli de executare suplimentare pentru continuarea executării emis de executorul judecătoresc, în considerarea competenței sale funcționale în procedura executării silite, deși este realizat în beneficiul creditorului care a formulat cererea de continuare a executării silite, consacră și drepturi proprii ale executorului.

În alți termeni, verificarea calității procesuale pasive a executorului judecătoresc presupune a se stabili dacă, în speță, în ipoteza anulării încheierii contestate sau a reducerii cheltuielilor de executare silită stabilite pentru continuarea executării silite, ca efect al cenzurării acestora de către instanța investită cu soluționarea contestației la executare formulată de creditor, hotărârea instanței produce consecințe juridice doar asupra intereselor debitorului sau dacă acestea se produc inclusiv asupra patrimoniului propriu al executorului judecătoresc.

50. Rezultă, din cele ce preced, că instanța de sesizare nu are a soluționa o problemă de drept nouă, dificilă, ci o problemă de drept similară celei care a primit deja o interpretare obligatorie, prin considerentele deciziilor anterior evocate, care nu mai are aptitudinea de a ridica dificultăți de interpretare pentru a conduce la soluții diferite și de a deschide calea mecanismului de unificare al pronunțării hotărârii prealabile.

51. În ceea ce privește statuările din deciziile nr. 8/2016 și nr. 15/2016 se constată că instanța de trimitere nu a justificat nici temeiul acestei solicitări și nici pretensele neclarități identificate de natură a genera o jurisprudență neunitară, în realitate, din cuprinsul sesizării rezultând neechivoc că nu au fost decelate dificultăți în ceea ce privește normele de drept interpretate prin această decizie ori efectele acestor hotărâri.

52. Conchizând, verificarea premiselor sesizării, determinate de circumstanțele litigiului și expuse în sinteză, în raport cu modalitatea de formulare a primei întrebări preliminare, relevă că încheierea de sesizare nu pune în discuție o dificultate de interpretare punctuală a normelor de drept indicate în conținutul întrebării analizate [art. 670 alin. (1) și (6) din Codul de procedură civilă] și nici nu evidențiază o reală problemă de înțelegere a obiectului sau sensului statuărilor anterioare ale

Înaltei Curți de Casație și Justiție, de natură să reclame intervenția instanței supreme, ci solicită o confirmare a opiniei formulate cu privire la calitatea procesuală pasivă a executorului judecătoresc în cadrul contestației la executare cu soluționarea căreia a fost investită prima instanță, ignorând rolul și funcția hotărârilor pronunțate în cele două mecanisme de unificare a jurisprudenței — de a reprezenta un instrument util instanțelor de judecată în procesul de aplicare a legii, prin soluțiile pe care le oferă atât la o problemă de drept punctuală, cât și la altele identice ori similare, chiar încorporate în alte texte de lege decât cele care au constituit obiectul unor sesizări anterioare.

De altfel, opiniile teoretice majoritare și jurisprudența comunicate de către instanțele naționale actualului complet relevă că oricât de dificilă ori controversată a putut fi chestiunea legitimității procesuale pasive a executorului judecătoresc în contestația la executare formulată de creditor împotriva încheierii de stabilire a cheltuielilor de executare, ulterior pronunțării deciziilor nr. 8/2016 și nr. 15/2016, și-a pierdut această caracteristică, în sensul că nu s-a dovedit a constitui, în continuare, un izvor de practică neunitară, opiniile minoritare exprimate ignorând nepermis fie existența acestor statuări obligatorii, conform art. 517 alin. (4), respectiv art. 521 alin. (2) din Codul de procedură civilă, fie atributul constituțional al instanței supreme, prevăzut de art. 126 alin. (3) din Constituția României, de a se pronunța cu privire la interpretarea și aplicarea unitară a legii.

Din aceleași motive sunt înlăturate, în privința normelor anterior menționate, condiția (distinctă) a noutății chestiunii de drept și cea negativă, ca asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat.

53. În ceea ce privește solicitarea din conținutul sesizării vizând interpretarea prevederilor art. 78 alin. (1) sau a art. 78 alin. (2) din Codul de procedură civilă se reține că, potrivit unei jurisprudențe constante a Înaltei Curți de Casație și Justiție, întrebarea formulată în cadrul procedurii prealabile trebuie să vizeze o chestiune de drept determinată, pentru ca soluția dată în această procedură să aibă în vedere numai chestiunea respectivă, iar nu întreaga problematică a textului de lege indicat în sesizare (Decizia nr. 16/2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 779 din 5 octombrie 2016; Decizia nr. 31/2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României Partea I, nr. 471 din 22 iunie 2017).

54. Din această perspectivă, instanței de trimitere îi revine obligația de a demonstra, prin încheierea de sesizare, existența unei chestiuni de drept veritabile, și nu ipotetice, inclusiv prin indicarea tuturor elementelor relevante în procesul de interpretare a normei, pentru a nu se ajunge la depășirea limitelor investiției în soluționarea sesizării, dar și pentru a se evita, în același timp, ca dezlegarea dată de către instanța supremă să nu aibă în vedere însuși obiectul investiției instanței de trimitere și să nu conducă la dezlegarea în fond a pricinii.

55. În prezenta cauză, instanța de trimitere nu a evidențiat vreo dificultate în procesul de interpretare a acestor dispoziții legale, aplicarea acestora la speța dedusă judecării impunând realizarea unei analize de conținut, raportat la situația concretă care justifică legitimarea procesuală pasivă a executorului judecătoresc în cadrul contestației la executare formulată de creditor împotriva încheierii de stabilire a cheltuielilor de executare.

56. Or, caracterul veritabil al chestiunii de drept trebuie să rezulte din încheierea de sesizare pronunțată de instanța de trimitere, întrucât completul de judecată investit cu soluționarea pricinii este ținut, în primul rând, să stabilească dacă este o problemă de interpretare, care să prezinte o oarecare dificultate și care implică riscul unor dezlegări diferite ulterioare în practică, simpla dilemă cu privire la sensul unor norme de drept neputând constitui temei pentru inițierea acestui mecanism de unificare jurisprudențială.

57. De altfel, în privința art. 78 alin. (1) din Codul de procedură civilă, opiniile exprimate în doctrina de specialitate sunt în sensul că, în procedura contencioasă, aplicabilă contestației la executare, această normă trebuie interpretată restrictiv, în sensul că introducerea obligatorie în cauză a altor persoane reprezintă o chestiune imperativă de legalitate, ea operând pe baza unei dispoziții exprese și imperative a legii. Așa fiind, instanța nu își va putea justifica măsura pe baza unei reguli pretoriene, ci este ținută să verifice îndeplinirea situației premisă — aceea a existenței unei dispoziții legale care să prevadă, în sarcina instanței, obligația citării terțului.

În acest context, se impune a se observa, în ceea ce privește sintagma „în cazurile expres prevăzute de lege” din conținutul art. 78 alin. (1) din Codul de procedură civilă, că, potrivit unei jurisprudențe constante a instanței supreme, mecanismul procedural al recursului în interesul legii presupune pronunțarea unei decizii interpretative, iar nu a uneia aditive, prin care s-ar adăuga un nou conținut textului legii supuse interpretării, acest instrument urmărind uniformizarea jurisprudenței și asigurarea predictibilității acesteia și fiind pus la dispoziția instanțelor exclusiv pentru stabilirea înțeleșului normelor legale interpretate (Decizia nr. 11 din 23 mai 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 13 iulie 2016).

58. În ceea ce privește dispozițiile art. 78 alin. (2) din Codul de procedură civilă, examenul sumar al doctrinei de specialitate relevă că unicul reper pentru aprecierea instanței în ceea ce privește necesitatea introducerii terțului în proces îl constituie caracteristicile raportului juridic dedus judecării, mai exact imposibilitatea soluționării pe fond a litigiului fără introducerea în proces a celui terț. În acest caz, dacă raportul juridic dedus judecării o cere, instanța poate pune în discuția părților introducerea terțului în proces, însă atragerea acestuia în proces se poate face doar la cererea părților inițiale, iar nu din oficiu, și doar înaintea primei instanțe [potrivit art. 78 alin. (3) din Codul de procedură civilă].

59. Ceea ce se impune, așadar, este realizarea unui simplu raționament judiciar, prin citirea textelor a căror interpretare formează obiectul sesizării. Procedându-se astfel, nu s-ar mai putea identifica nicio sursă de ambiguitate în cuprinsul textelor de lege analizate și nicio dificultate a stabilirii rațiunii normelor legale a căror lămurire se solicită.

De altfel, în speță, atât determinarea ipotezelor reglementate de prevederile art. 78 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, cât și relaționarea acestora au fost expuse și în cuprinsul raționamentului judiciar realizat de titularul sesizării, ceea ce sprijină concluzia că nu este vorba de texte de lege apreciate ca fiind lacunare ori controversate, cu potențial de a genera interpretări diferite, care să necesite pronunțarea unei hotărâri prealabile în scopul prevenirii apariției unei practici judiciare neunitare.

60. Or, procedura sesizării instanței supreme cu dezlegarea unei chestiuni de drept se circumscrie unui incident procedural ivit în cursul unui proces aflat în desfășurare, al cărui obiect presupune interpretarea unor norme de drept îndoielnice, lacunare sau neclare care sunt determinante pentru soluționarea pe fond a cauzei, iar finalitatea acestui demers constă în împiedicarea apariției unei jurisprudențe neunitare, iar nu în însăși interpretarea și aplicarea legii în scopul soluționării respectivei cauze, atribut ce intră și trebuie să rămână în sfera de competență a instanței de judecată.

Astfel, identificarea normelor legale incidente și interpretarea acestora în vederea aplicării în cauză, folosind metodele specifice de interpretare a normelor juridice, sunt în competența judecătorului care soluționează litigiul, căruia îi revine obligația de a judeca direct și efectiv, în baza rolului constituțional, cu respectarea dispozițiilor art. 5 alin. (2) din Codul de procedură civilă și a dispozițiilor art. 22 din Codul de procedură civilă.

În acest context este util a se arăta că, practic, un punct de vedere contrar celor anterior arătate nu a fost identificat în cuprinsul hotărârilor definitive anexate. Așadar, exprimarea unor opinii izolate, nesprijinite măcar de o parte a doctrinei, nu poate susține caracterul dificil al chestiunii de drept sau potențialul textelor de lege de a genera practică neunitară.

61. Pentru considerentele expuse, în considerarea finalității și condițiilor de admisibilitate ale procedurii hotărârii prealabile, înstituite de legiuitor pentru asigurarea jurisprudenței unitare, se constată, în ceea ce privește prima întrebare preliminară, că nu sunt îndeplinite premisele necesare declanșării unui astfel de mecanism de unificare, nefiind întrunite cumulativ condițiile de admisibilitate pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile cu privire la problemele de drept cu care acest complet a fost investit.

62. În ceea ce privește admisibilitatea celei de-a doua întrebări preliminare, vizând lămurirea posibilității instanței de apel de a invoca din oficiu, ca motiv de nelegalitate a hotărârii primei instanțe, lipsa coparticipării procesuale pasive a executorului judecătoresc, în cazul în care acesta nu a avut calitatea de intimat în cauză, și a modalității în care se aplică prevederile art. 480 alin. (3) sau ale art. 480 alin. (6) din Codul de procedură civilă într-o astfel de ipoteză, în lipsa cererii părților privind trimiterea cauzei spre rejudecare, se rețin următoarele:

În conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (1) din Codul de procedură civilă, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție se face de către completul de judecată, după dezbateri contradictorii, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 519, prin încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac.

Dacă, prin încheiere, se dispune sesizarea, aceasta va cuprinde motivele care susțin admisibilitatea sesizării, potrivit dispozițiilor art. 519, punctul de vedere al completului de judecată și al părților.

63. Înțelesul noțiunii de „motivare” a actului de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării hotărârii prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, presupune ca din cuprinsul încheierii de sesizare să rezulte îndeplinirea tuturor condițiilor prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă și, de aici, și necesitatea declanșării mecanismului de unificare a jurisprudenței, reprezentat de hotărârea prealabilă pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

Ca atare, încheierea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție trebuie să cuprindă o argumentare temeinică asupra admisibilității sesizării, nu numai sub aspectul condițiilor de procedură, cât, mai ales, asupra circumstanțierii condiției privind ivirea unei chestiuni de drept noi, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, instanța de trimitere trebuind să motiveze admisibilitatea sesizării din perspectiva caracterului veritabil al problemei de drept.

64. Cu referire la prezenta chestiune de drept a cărei dezlegare de principiu s-a solicitat se constată că nici în ceea ce privește problema identificării sancțiunii incidente în ipoteza nesocotirii obligației primei instanțe de a manifesta rol activ în stabilirea cadrului judecătoriesc și nici în privința criteriilor care, potrivit unei practici judiciare constante, dar și doctrinei de specialitate, constituie temei al calificării unui motiv de apel ca fiind de ordine publică (existența unor vicii esențiale ale hotărârii supuse controlului judiciar care țin de ordinea publică), încheierea de sesizare nu cuprinde o motivare a instanței de trimitere aptă să releve reflecția judecătorilor din complet asupra acestor chestiuni de drept, asupra diferitelor variante de interpretare posibile, cu argumentele aferente, menite să releve caracterul complex sau, după caz, precar al reglementării, de natură a conduce, în final, la o jurisprudență neunitară.

65. De asemenea, încheierea de sesizare nu evidențiază o problemă de drept care să poată antrena o interpretare duală sau contradictorie a dispozițiilor art. 480 alin. (3) sau ale art. 480 alin. (6) din Codul de procedură civilă, de natură să atragă necesitatea pronunțării unei hotărâri prealabile.

66. Or, în situația în care niciun raționament juridic al instanței de trimitere nu arată în ce ar consta caracterul lacunar al unei norme legale, care să necesite o dezlegare de principiu în

scopul împiedicării apariției unei jurisprudențe neunitare în materie, soluția Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a fost aceea de respingere a sesizării ca inadmisibilă (Decizia nr. 16 din 23 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 779 din 5 octombrie 2016; Decizia nr. 24 din 29 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 820 din 4 noiembrie 2015; Decizia nr. 6 din 30 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 24 februarie 2017; Decizia nr. 10 din 4 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016).

67. Distinct de această condiție de admisibilitate, se constată că, în cazul analizat, soluționarea chestiunii de drept, prin care se urmărește a se stabili dacă instanța de apel poate invoca, din oficiu, ca motiv de nelegalitate a hotărârii primei instanțe lipsa coparticipării procesuale pasive a executorului judecătoresc, presupune identificarea normelor incidente și determinarea regimului juridic al nulității aplicabile în ipoteza nerespectării dispozițiilor legale care reglementează introducerea forțată în proces a altor persoane, respectiv verificarea incidenței unor limite temporale până la care se poate dispune introducerea forțată în proces a terțelor persoane, ceea ce presupune implicit și stabilirea caracterului normelor care impun aceste limite, respectiv dacă acestea sunt imperative, de ordine publică, sau sunt norme de ordine privată.

68. Or, în procedura pronunțării unei hotărâri prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție nu se substituie atributului fundamental al instanțelor, de interpretare și aplicare a legii, ci se limitează la a facilita judecătorului eliminarea ambiguităților ori dificultăților unor texte de lege, ceea ce nu este cazul în prezenta cauză.

Interpretarea legii civile reprezintă o etapă în procesul aplicării acesteia, conținutul interpretării fiind tocmai stabilirea sensului voinței legiuitorului, exprimată într-o anumită normă de drept.

Necesitatea interpretării normei juridice rezidă în împrejurarea că, în procesul aplicării legii, judecătorul trebuie să stabilească conținutul exact al normei puse în fața sa, prin clarificarea și lămurirea sensului acesteia, pentru a fi adecvată situației de fapt prezentate, întrucât normele legale au întotdeauna un caracter general și impersonal, din care trebuie să se extragă esența aplicabilă la cazul concret, rolul instanțelor de judecată fiind acela de a realiza o interpretare causală sau judiciară care presupune ca, anterior soluționării cauzei, să se studieze circumstanțele particulare ale speței deduse judecătoriesc, să se realizeze calificarea juridică a cererii și, ulterior, să se procedeze la interpretarea normei de drept și aplicarea acesteia, pentru emiterea actului jurisdicțional final.

69. În consecință, în contextul particular al acestei întrebări, situația relevată în cuprinsul încheierii de sesizare are caracteristicile unei probleme curente cu care se confruntă instanțele judecătoriesc, fiind în atributul exclusiv al instanței de trimitere operațiunea de identificare, interpretare și aplicare a textelor de lege incidente, în raport cu diferitele circumstanțe ce caracterizează fiecare litigiu și realizarea unui raționament judiciar de către această instanță.

70. De altfel, în privința dificultății chestiunii de drept supuse analizei se impune a fi observat că, prin Decizia nr. 15/2016, anterior amintită, s-a statuat deja că: „distincția între norme imperative și dispozitive se bazează pe criteriul interesului ocrotit, după cum acesta este de ordin general sau particular”, respectiv că „reglarea, între creditor și executorul judecătoresc, a modalității în care să se facă plata cheltuielilor de executare nu se află în sfera interesului public, pentru că nu este vorba despre afectarea funcției publice pe care o exercită executorul, ci doar de plata unor servicii prestate de către acesta”.

O atare rezolvare dată acestei probleme de drept, prin care s-a statuat asupra unor reperi esențiale în fundamentarea raționamentului ce se impune a fi realizat de instanța de trimitere, impune concluzia că această chestiune litigioasă nu mai are aptitudinea de a ridica dificultăți de interpretare pentru

a conduce la soluții diferite și de a de a deschide calea mecanismului de unificare al pronunțării hotărârii prealabile.

71. De asemenea, scopul instituirii prin Codul de procedură civilă a unor limite temporale până la care pot fi invocate anumite excepții, inclusiv cele de ordine publică, a fost analizat anterior prin hotărâri cu caracter obligatoriu pronunțate de instanța supremă, reținându-se că „s-a urmărit să se dea o finalitate practică principiului accelerării judecării, reglementat de art. 6 alin. (1) din Codul de procedură civilă” și „evitarea desființării tardive a unor hotărâri pronunțate asupra fondului cauzei”, prin efectul invocării acestor neregularități procedurale direct în căile de atac, „producându-se, de asemenea, o responsabilizare atât a părților, cât și a instanței” (Decizia nr. 31 din 11 noiembrie 2019, referitoare la interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 131 din Codul de procedură civilă, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 133 din 19 februarie 2020).

72. Deopotrivă, prin formularea întrebării vizând modalitatea în care se aplică dispozițiile art. 480 alin. (3) din Codul de procedură civilă, respectiv art. 480 alin. (6) din Codul de procedură civilă, în ipoteza neîndeplinirii de către prima instanță a obligației de a stabili corect cadrul judecării (în cazul unei coparticipări procesuale pasive), în lipsa cererii părților privind trimiterea cauzei spre rejudecare, nu se solicită Înaltei Curți de Casație și Justiție o interpretare abstractă a acestor texte legale, ci a unei problematice de principiu, cu un grad de generalitate ridicat, anume aceea de a ști dacă în ipoteza admiterii apelului, ca efect al aprecierii ca fiind fondat a unui prezumtiv motiv de apel, neinvocat de apelant și în privința căruia nici instanța de apel nu a statuat că reprezintă un motiv de apel de ordine publică (în condițiile în care executorul judecătoresc nu a fost introdus în cauză în faza procesuală anterioară, neexistând o cerere a părților inițiale prin care să se solicite trimiterea cauzei spre rejudecare primei instanțe), instanța de apel are a dispune trimiterea cauzei primei instanțe, apreciind întrunite condițiile cumulative impuse de art. 480 alin. (1) din Codul de procedură civilă, sau trebuie să procedeze la rejudecarea contestației la executare, ulterior introducerii în cauză a executorului judecătoresc, conduită care ar contraveni însă prevederilor

77. Pentru aceste considerente, constatând că nu sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate impuse de art. 519 din Codul de procedură civilă, în temeiul art. 521 din același act normativ,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Olt — Secția I civilă în Dosarul nr. 416/207/2020*, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„1. Dacă în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 670 alin. (1) și (6) din Codul de procedură civilă, având în vedere și Decizia RIL nr. 8/2016 și Decizia nr. 15/2016 — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, Biroul executorului judecătoresc are calitate procesuală pasivă în contestația la executare în care se solicită anularea încheierii de stabilire avans cheltuieli necesare continuării procedurii de executare silită, fiind aplicabile dispozițiile art. 78 alin. (1) din Codul de procedură civilă sau ale art. 78 alin. (2) din Codul de procedură civilă referitoare la introducerea forțată în cauză, din oficiu, a altor persoane;

2. Ca urmare a răspunsului la prima întrebare, să se interpreteze dacă instanța de apel poate invoca din oficiu ca motiv de nelegalitate a hotărârii primei instanțe lipsa coparticipării procesuale pasive a Biroului executorului judecătoresc, în cazul în care acesta nu a avut calitatea de intimat în cauză, cu consecința aplicării dispozițiilor art. 480 alin. (3) sau ale art. 480 alin. (6) din Codul de procedură civilă, în lipsa cererii părților privind trimiterea cauzei spre rejudecare și în condițiile restrictive prevăzute de art. 478 alin. (1) din Codul de procedură civilă, precum și de art. 78 alin. (3) din Codul de procedură civilă”.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 15 martie 2021.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CORINA-ALINA CORBU

Magistrat-asistent,
Ileana Peligrad

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2021 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2021 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	100 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Începând cu data de 15.05.2021 adresa Biroului pentru relații cu publicul este:
Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
Tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72,
e-mail: pierderiacte@ramo.ro, concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro

